

Sygn. akt III Ca 301/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2021 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. Z.

przeciwko T. M. i P. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych T. M. i P. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 18 czerwca 2019r., sygn. akt I C 1738/17

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza solidarnie od pozwanych T. M. oraz P. M. na rzecz powoda S. Z. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 301/20

UZASADNIENIE

Powód S. Z. zażądał zasądzenia solidarnie od pozwanych T. M. oraz P. M. na jego rzecz kwoty 3 768,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 03 2014r. do 31 12 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 01 2016r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przypisanych.

Uzasadniając żądanie twierdził, że pozwani nie wywiązali się ze zawartej przez strony umowy najmu pojazdu zastępczego.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie dnia 1 02 2017r. wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powództwo.

Pozwani T. M. oraz P. M. wnieśli sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym żądali oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na ich rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przy-pisanych.

Przyznali, że łączyła ich z powodem umowa najmu pojazdu zastępczego

oraz zarzucali, że nie są biernie legitymowani, gdyż przy zawarciu tej umowy dokonali na powoda cesji wszystkich przynależnych im wobec (...) Spółki Akcyjnej w W. wierzytelności powstałych „w związku ze szkodą powstałą w dniu 18 01 2014r. z tytułu OC sprawcy posiadającego polisę w towarzystwie (...) S.A.”.

Powód S. Z. w odpowiedzi na sprzeciw podnosił.

że pozwani w umowy cesji przenieśli na jego rzecz wierzytelność, która im nie przysługiwała.

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju w wyroku z dnia 18 06 2019r. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 3 204,60 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 11 03 2014r. do dnia 31 12 2015r., a od dnia 1 01 2016r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1 912,20 zł

z tytułu zwrotu kosztów postępowania, nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu państwa – Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju kwotę 7,80 zł z tytułu nieuiszczonej części opłaty od pozwu (pkt 4) oraz nakazał pobrać solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu państwa – Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju kwotę 44,20 zł z tytułu nieuiszczonej części opłaty od pozwu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację

art. 509 i n. k.c., 659 k.c. oraz 487 § 2 k.c., po czym stwierdził, że strony łączył stosunek prawny najmu pojazdu zastępczego. Ocenił, że pozwani posiadają legitymację bierną albowiem umowa cesji w okresie od dnia 19 do 20 02 2014r. była ważna – pozwany przysługiwała w tej części wierzytelność wobec ubezpieczyciela. Przyjął, że w pozostałym zakresie pozwany nie przysługiwała wierzytelność wobec ubezpieczyciela (nigdy nie powstała albowiem ubezpieczyciel nie przyjął odpowiedzialności za odszkodowanie z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego po wskazanych datach). Ocenił, że powód wypełnił swoje zobowiązanie wynikające z umowy najmu - oddał on pozwanemu samochód do używania, a pozwany korzystał z pojazdu w okresie od 19 02 2014 r. do 3 03 2014 r. Sąd Rejonowy zważył, że 20 02 2014r. powinna zakończyć się naprawa technologiczna samochodu, który dzień później powinien zostać oddany właścicielowi do użytkowania. W jego ocenie zaniedbania wystąpiły zarówno po stronie (...), która nie stwierdziła szkody całkowitej po dokonanych oględzinach oraz po stronie poszkodowanego, który własny kosztorys sporządził 19 02 2014 r., pomimo iż kosztorys ubezpieczyciela otrzymał już 7 02 2014 r. Sąd przyjął,

iż wierzytelność wobec (...) istniała od 19 do 20 02 2014 r. (stanowiła ją kwota 559,20 zł). Wskazał, że strona w toku postępowania nie wykazała, aby przy-sługiwała jej wierzytelność wobec ubezpieczyciela ponad 34 dni, w szczególności w okresie po 21 02 2014 r. Stwierdził, że pozwany korzystał z pojazdu zastępczego w okresie od 27 01 2014r. do 11 02 2014r., którego koszt wynajmu poniósł ubezpieczyciel, wskazując, że w tym zakresie wierzytelność pozwanego nie mogła istnieć i nie mógł jej przenieść na powoda. Reasumując Sąd Rejonowy od żądanej przez powoda wartości przedmiotu sporu odjął kwotę 559,20 zł, albowiem w jego ocenie roszczenia w takim zakresie powód mógłby domagać się od ubezpieczyciela za okres najmu do dnia 21 02 2014r. i w takim jedynie zakresie wierzytelność, którą przelali pozwani na powoda – istniała.

O odsetkach orzekł na podstawie art. 359 k.c. oraz 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu stosując regulację art. 100 k.p.c., biorąc pod uwagę, że powód wygrał postępowanie w 85%, natomiast pozwani wygrali postępowanie w 15%.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzekł na mocy art. 113 ust. 1 u.k.s.c., zważając że powód wygrał postępowanie w 85%, natomiast pozwani wygrali postępowanie w 15%, wskazując że na koszty złożyła się nieuiszczona przez powoda część opłaty od pozwu.

Orzeczenie zaskarżyli **pozwani T. M. oraz P. M.** w części uwzględniającej powództwo oraz orzekającej o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych.

W apelacji wnosili o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na ich rzecz solidarnie zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przypisanych, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucili, że ferując zaskarżone orzeczenie naruszono przepis prawa procesowego tj. regulację art. 233 § 1 k.p.c. „poprzez pominięcie argumentacji i dowodów wnioskowanych w piśmie procesowym pozwanych z dnia 1 04 2019.r, gdzie w szczególności powołali ulotkę powoda o treści wprowadzającej w błąd, a którą to okoliczność Sąd pierwszej instancji całkowicie pominął, mimo wskazania tego w treści w/w pisma procesowego”.

Powód S. Z. wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie

na jego rzecz od pozwanych zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Podnosił, że pozwani nie skorzystali z uprawnienia przewidzianego w art. 84 k.c.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował dochodzone roszczenie przyjmując, że ma one źródło w łączącej strony umowie najmu pojazdu zastępczego, a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia, mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku źródłach dowodowych, których ocena jest logiczna, mieści w granicach swobodnej oceny dowodów i Sąd odwoławczy ją podziela.

Skarżący w ramach podniesionego zarzutu naruszenia przy konstruowaniu podstawy faktycznej regulacji art. 233 § 1 k.p.c. w istocie kwestionują dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę prawną (nieuwzględnienia przy ferowaniu wyroku wprowadzenia ich w błąd przez powoda przy zawarciu umowy).

Z tej przyczyny zarzut ten tylko werbalnie odnosi się do podstawy faktycznej orzeczenia i jako taki nie ma wpływu na powyższą ocenę.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest trafna.

W swym zasadniczym zarysie ma ona bowiem oparcie we wskazanych

w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i właściwie zastosowanych przepisach prawa i Sąd odwoławczy z podanymi poniżej odstępstwami ją podziela i przyjmuje za własną (orzec. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

Przywołany w apelacji błąd skarżących sam w sobie nie prowadzi – czego w istocie domaga się apelacja - do przekształcenia stosunku zobowiązaniowego powstałego na skutek zawarcia przez strony przedmiotowej umowy.

Wystąpienie błędu co do treści czynności prawnej nie przekształca bowiem automatycznie treści stosunku prawnego zawiązanego na skutek dokonania czynności prawnej

Jego wystąpienie – zgodnie z regulacją zawartą w art. 84 § 1 k.c. – rodzi jedynie po stronie pozostającego w błędzie kontrahenta umowy uprawnienie

do złożenia w przewidzianym prawem terminie (art. 88 § 2 k.c.) oświadczenia „o uchyleniu się od skutków prawnych swego oświadczenia woli”, które na dodatek - w przy-padku zawartej w formie pisemnej przez strony umowy najmu pojazdu zastępczego – powinno było zostać złożone przez skarżących na piśmie (art. 88

§ 1 k.c.).

W sprawie bezspornym jest, że tego rodzaju jednoznaczne oświadczenie woli nie zostało dotychczas przez skarżących złożone, a gdyby nawet przyjąć,

że zostało ono w sposób dorozumiany zawarte w przywołanym apelacji piśmie

z dnia 1 04 2019.r., to nastąpiło to już po upływie przewidzianego w art. 88 § 1 k.c. terminu (przyjąć należy, że z chwilą doręczenia im w dniu 20 02 2017r. odpisu sporządzonego w dniu 1 02 2017r. przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód

w L. nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu, rozpoczął biec przewidziany

w tej regulacji roczny termin, który upłynął on z dniem 1 02 2018r.).

Powoduje to, że zawarta przez strony umowa najmu pojazdu zastępczego wywołuje w pełni skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 02 2017r. III CSK 60/16, LEX nr 2294378) i tym samym Sąd Rejonowy słusznie ocenił,

że w uwzględnionej części dochodzone przez powoda roszczenia mają w niej swe prawne odniesienie

Czyni to apelację jest bezzasadną w rozumieniu art. 385 k.p.c.,

a to z mocy zawartej w nim regulacji prowadziło do jej oddalenia.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację jako bezzasadną oddalono na mocy regulacji art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 10 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 507, z późniejszymi zmianami), biorąc pod uwagę, iż pozwani ulegli w całości w postępowaniu odwoławczym i dlatego powinni solidarnie zwrócić powodowi poniesione przez niego w tym postępowaniu koszty tj. zastępstwa przez fachowego pełnomocnika (450 zł).

SSO Leszek Dąbek